

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 4 lipca 2012 r. — Państwo belgijskie — SPF Finances przeciwko GIMLE SA

(Sprawa C-322/12)

(2012/C 287/40)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Państwo belgijskie — SPF Finances

Strona pozwana: GIMLE SA

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 [ust.] 3, 4, i 5 czwartej dyrektywy Rady z dnia 25 lipca 1978 r. wydanej na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) traktatu, w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przewiduje on nie tylko wskazanie dodatkowych informacji w załączniku do rocznych sprawozdań finansowych, ale, jeżeli cena nabycia oczywiście nie odpowiada wartości bieżącej danych aktywów, odzwierciedlając w ten sposób przeinaczony i błędny obraz majątku, nakłada wymóg odstąpienia od zasady księgowania aktywów na podstawie ceny nabycia i bezzwłocznego zaksięgowania ich na podstawie wartości ich odsprzedaży, jeżeli ta wartość jest ich wartością bieżącą?

⁽¹⁾ Dz.U. L 222, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-325/12)

(2012/C 287/41)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Hetsch, P. Guerra e Andrade i L. Nicolae, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że poprzez brak przyjęcia wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych dla wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE ⁽¹⁾ z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności

elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów, a w każdym razie poprzez brak powiadomienia o przyjęciu takich przepisów Komisji, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy przepisów art. 4 dyrektywy 2009/136/WE.

— nakazanie Republice Portugalskiej zgodnie z art. 260 ust. 3 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej zapłaty okresowej kary pieniężnej za brak wykonania obowiązku poinformowania jej o wszystkich przepisach transponujących dyrektywę 2009/136/WE w kwocie 22 014,72 EUR za każdy dzień liczony od daty wydania wyroku przez Trybunał.

— Obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Państwo portugalskie nie przyjęło wszystkich niezbędnych przepisów w celu wykonania dyrektywy 2009/136/WE. W każdym razie, nie poinformowało Komisji o takich przepisach.

Państwo portugalskie podjęło jedynie próbę transponowania do prawa krajowego dyrektywy 2009/136/WE w zakresie zmian wprowadzonych do dyrektywy 2002/22/WE. Dokonało ono jedynie transpozycji części dyrektywy 2009/136/WE, która wprowadziła zmiany do dyrektywy 2002/58/WE (prywatność w sektorze łączności elektronicznej).

Zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE Komisja może wnieść do Trybunału w skardze zmierzającej do stwierdzenia uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na podstawie art. 258 TFUE, o nakazanie danemu państwu członkowskiemu zapłaty kary pieniężnej w kwocie ryczałtowej lub okresowej kary pieniężnej w wyroku stwierdzającym brak wykonania przez państwo członkowskie obowiązku powiadomienia Komisji o przepisach transponujących dyrektywę przyjętych w procesie ustawodawczym.

Zgodnie z komunikatem Komisji ⁽²⁾ dotyczącym stosowania art. 260 ust. 3 TFUE okresowa kara pieniężna proponowana przez Komisję jest obliczana zgodnie z metodą przedstawioną w komunikacie dotyczącym zmiany stosowania art. 228 traktatu WE.

W związku z tym ustalenie kary opiera się na kryteriach powagi naruszenia, czasu trwania naruszenia i konieczności zapewnienia charakteru odstraszącego kary.

Komisja proponuje ustalenie współczynnika powagi naruszenia na 8, z uwagi na znaczenie przepisów prawa Unii będących przedmiotem naruszenia i jego skutków dla interesu powszechnego i interesów indywidualnych.

⁽¹⁾ Dz. U. L 337, s. 11.

⁽²⁾ Dz.U. 2011, C 12, S. 1